

Pinsen 2019

Nr. 56 – 2019

<i>Kære alle</i>	Side 1
<i>Mission for enhver pris.</i>	Side 2
<i>Angsten hører med</i>	Side 2
<i>Vi går så langt som Jesus gjorde.</i>	Side 3

Alle tekster fra udlånt af og oversat fra *Kontinente 2, 2019.*

Layout og ombrydning: Poul Erik Larsen, Herning

Redaktion: Diakon Kaare Nielsen

Tryk: WERKS Grafiske Hus als, Højbjerg

Skrifter: Adobe Garamond Pro og Gill Sans

Kære Alle,

Der er nogle tanker jeg gerne vil give jer med på vejen:

Jesus sagde: *'Hvad skal vi sammenligne Guds rige med? Hvilken lignelse skal vi bruge om det? Det er ligesom et sennepsfrø: Når det kommer i jorden, er det mindre end alle andre frø på jorden, men når det er sået, vokser det op og bliver større end alle andre planter og får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge.'* Mark 4, 30-32

Der var engang en mand, der havde to vandkrukker af ler. Han hængte sine krukker i hver sin ende af en lang stang, som han lagde over skuldrene, når han gik hen for at hente vand i floden.

Den ene krukke var i perfekt stand, mens den anden krukke havde en lang revne. Vandet piblede ud af den lange revne i

krukken. Når manden kom tilbage til huset efter gåturen til floden, var krukken kun halvt fuld, fordi resten af vandet var piblet ud gennem revnen.

En dag, da manden var ved at fylde krukkerne i floden, kunne den revnede krukke ikke længere tie stille: 'Jeg skammer mig frygteligt meget', græd krukken. 'Jeg laver et usselt arbejde. På grund af min revne får du kun halvt så meget vand af mig, som du skulle have. Jeg føler mig i den grad mislykket.' 'Jeg vidste ikke, at du havde det på den måde', svarede manden. 'Men gør mig en tjeneste. Når vi nu går hjemad igen, så hold godt øje med vejen.'

Da de var kommet tilbage til huset, spurgte manden: 'Lagde du mærke til de smukke blomster i vejgrøften?' 'Ja,' snøftede den revnede vandkrukke. 'Lagde du mærke til, at blomsterne kun vokser i din side af vejen? Ser du, jeg har altid vidst, at du har en revne. Derfor såede jeg blomster i vejgrøften, som du har vandet hver eneste dag. Hvis du ikke var, som du er, ville jeg ikke have kunnet plukke blomster hver eneste dag og sætte dem på bordet. Uden din revne ville både vejgrøften og huset mangle denne blomsterpragt.'

Ligesom manden brugte den revnede vandkrukke til at vande blomsterne på vejen med, sådan bruger Gud os, uden at vi lægger mærke til det. Gud bruger os, sådan som vi er. Også med det, som vi mest ser på som fejl og mangler ved os selv. Også i os vokser Guds rige frem i verden,

Jesus sammenligner Guds rige med et lille sennepsfrø. Hvis Jesus havde været på vores breddegrader, ville han måske have talt om røde valmuer. Lige nu myldrer valmuer frem alle vegne. De er spinkle og sarte - men de bærer hele forsommeren i sig. Sommeren er på vej, fortæller de. Guds rige er på vej. Det vokser i stille vækst i verden og i vore hjerter.

Men hvordan er vort hjerte? Hvordan lever vi vort liv? Vor tro? Vort forhold til næsten?

Biblen er fyldt med mennesker og deres livshistorie. Her er nogle:

Noa blev fuld,

Abraham var for gammel,

Isak var en dagdrømmer,

Jakob var en løgner,

Josef blev mishandlet.

Moses var en morder – og det samme var David og Paulus.

Gideon var bange,

Samson var langhåret,

Rahab var prostitueret.

Jeremias var for ung, og det samme var Timoteus.

David lod som om, han var skør, havde en affære og flygtede fra sin egen søn.

Elias havde selvmordstanke,

Jonas flygtede fra Gud.

Job mistede alt.

Johannes Døber spiste græshopper,

Peter havde temperament,

Johannes var selvretfærdig, og alle disciplene faldt i søvn, mens de bad.

Zakæus var lille,

Peter var for impulsiv, og Markus gav op.

Timoteus havde mavesår, og Lazarus – han var død.

Hvad med dig, hvad med mig ... hvad kunne vi skrive om os selv?

Hvad du ellers har gjort eller ikke har gjort, er ingen undskyldning for at holde dig væk fra Gud.

Se lige på listen igen.... Det er ikke Guds bedste børn, eller er det.... Det er dem Gud elsker, netop fordi de opdagede at de havde brug for Gud!

Ufuldkommen ja, og netop som sådan fuldkommen elsket, for sådan er Gud!

missio Danmark

Kollegievej 2, 2920 Charlottenlund

Tlf. 3940 1745 – konto 4183 1686 3564

MobilPay 57 577

www.missio.dk – e-mail: missio@missio.dk

missio

Verdenskirken – vort ansvar

Se på Guds kærlighed. Se på, hvor vi har brug for at vokse, og hvor vi har brug for at give slip.

Det forunderlige ved vor tro er, at på trods, eller måske netop fordi vi har ”revner”, fordi vi ikke er ”hele” har vi brug for Gud. Gud, ønsker Gud at bruge os. For i vor ufuldkommenhed indbyder Gud

os til at vokse. Forstået på den måde at det er der hvor han kan flytte os, åbne vore øjne og lade os se, hvor vi kan bevæge os hen.

Jeg vil til at slutte for denne gang. For 12 år siden sad jeg med det først Missio blad, det første, jeg skulle stå for. Nu er det så det sidste blad jeg sammen med min gode og trofaste hjælper Dorte udsender. Fra 1.7 er det p. Quang der overtager Missio Danmark. Tag godt imod ham, støt ham og Missio med Jeres bøn og hjælp.

Når en tjeneste i kirken afsluttes, ja, så går tankerne tilbage på disse år, Hvad er det der fylder mest i mig lige nu? Det er taknemmelighed, til jer der på forskellig vis har støttet Missio, i bøn og økonomisk. Taknemmelighed over at have måttet være i den tjeneste, over at have været med til at forkynde evangeliet, til at hjælpe mennesker i den sammenhæng, de står i ude i verden.

Så, tak til enhver af jer for alt hvad I er og har gjort for Missio Danmark.

Alt godt og Guds fred,
Kaare H. Nielsen

– o –

Mission for enhver pris?

”Gå ud i alverden og forkynd evangeliet”. Jesu befaling gælder stadig. Hvordan den skal udføres, er der delte meninger om. Hvordan opfatter missionærer deres opgave i dag? Hvor støder de ind i grænser? Tidsskriftet Kontinente har rettet spørgsmålene til flere forskellige.

Den 14. november 2018 sejlede nogle fiskere den unge evangelikale missionær John Allen Chau over til kysten af Andamanøen North Sentinel. Den 26-årige amerikaner havde bestukket fiskerne, for adgangen til øen er forbudt. Med forbuddet ville den indiske stat beskytte den i isolerede befolkning, der helt afviser kontakt til omverdenen. Men Chau har en mission: Han vil bringe evangeliet ud til ”satans sidste fæstning”, som han udtrykker det i sin dagbog. Er det eventyrlyst, religiøs iver eller erobringstrang, der driver den unge missionær? Hans udflugt ender dødeligt, da sentineleserne angriber ham med pile. ”Det er ikke vores sag” siger Sr. Christin Joseph fra Indien. ”Vi søger ikke martyriet”. Fra det 19. århundrede har den katolske kirkes missionsforståelse været under forandring. Mens der før da drog mange missionærer ud med en missionsforståelse, der indeholdt en opdragende effekt, og som begrundede ethvert omvendelsesforsøg med at henvise til de dermed forbundne civilisatoriske fremskridt, så taler dagens missionærer snarere om ”mission gennem nærvær” som f.eks. den pakistanske ordenssøster Sr. Norris Nawab: ”Vi bringer det glade budskab via vores gerninger og vores holdning af kærlighed og respekt”. Modtagerne af deres mission er både kristne og ikke-kristne. I modsætning hertil risikerede den unge evangelikale missionær foruden sit eget liv også livet hos de mennesker, han ville missionere – af motiver, man kunne sætte spørgsmålstejn ved. Han tilsidesatte sentinelesernes ønske om at leve i ubemærkethed og indgik dermed blandt andet risiko for at indføre sygdomme, som det isolerede befolknings immunforsvar ikke havde kunnet klare. Er der grænser for mission? Hvor og af hvilke grunde risikerer missionærer deres liv i dag? Og findes der regler for omgangen med de mennesker, som de lever og arbejder iblandt?

Det pavelige råd for den interreligiøse dialog, kirkernes økumeniske råd og den verdensomspændende evangeliske alliance har for nylig udarbejdet et dokument, der beskæftiger sig med praktiske spørgsmål omkring mission i en multireligiøs verden. De formulerer heri tolv principper til måder at forholde sig på, som f.eks.: ”Kristne er kaldede til at lade deres forhold til integritet, næstekærlighed, medfølelse og ydmyghed være bestemmende, og at lægge al

arrogance, nedladenhed og desavouering fra sig (princip 3). Eller: ”sociale tjenester (...) må udgøre en integreret bestanddel af det at bevidne evangeliet.(...) Kristne bør afstå fra at ville vinde mennesker gennem materielle tillokkelser og belønninger” (Princip 4).

– o –

”Angsten hører med”

Centralafrikanske republik

Pater Olaf Derenthal, arbejder som sygeplejer og præst i Mobaye

Hvad stiller man op, når byen, man bor og arbejder i, kommer i klemme mellem fronterne fra fjendtlige oprørsgrupper? Og det endda i et land, hvor der i fem år ikke har eksisteret nogen egentlig stat uden for hovedstaden? ”Skal vi blive eller tage af sted? Hvad ønsker Gud at vi skal gøre?” – Det spørger folk os om. Og vi spørger os selv.

Jeg svarer altid: Jesus gjorde begge dele. Da han var lille, flygtede hans far Josef med ham og hans mor Maria over hals og hoved til Ægypten, for dermed at undslippe Herodes’ soldater og den visse død. Senere, i Gethsemane Have, løb han ikke sin vej, da soldaterne kom og arresterede ham. Da svarede han på volden med ikke-vold. Hvad du end gør, om du går din vej eller bliver, Gud er med dig.

Som spiritanermissionærer er vi ifølge vore regler sendt til de mennesker, der lider under fattigdom, der bliver undertrykte, og som bor på steder, hvor kirken har svært ved at finde arbejdere til sit missionsvirke. Derfor er og bliver vores plads hos menneskene i Mobaye, en by med 70.000 mennesker i den sydlige del af den centralafrikanske republik.

Med til vor mission hører både et medfølelse hjerte og et klart hoved, hvilket vil sige: I livets svære stunder at være

ved siden af den lidende befolkning, at hele deres sår, at nære deres håb. Men det vil også sige: at erkende trusler, at afværge risici, at forhindre provokationer. Ja, og dertil hører så også angst. Angst for selv at blive offer for volden, angst for at sige eller gøre noget forkert, der kan skade de mennesker, som er os betroet. Den angst kan jeg ikke "bede mig fra". Men tilliden til en livets Gud, der aldrig lader os i stikken, den kan jeg bede om. Og igen og igen kan jeg tage den hellige Paulus' ord til mit hjerte: "for nu forbliver tro, håb og kærlighed, disse tre; dog størst af dem er kærligheden".

– o –

"Vi går så langt som Jesus gjorde"

Indien

Som ordenssøster og lærerinde for små kristne samfund i Indien har jeg altid betragtet ordene: "Gud elsker dig betingelsesløst, og jeg er her for at bevidne det" som det glade budskab, jeg har med mig til de mennesker jeg har mødt. Jeg er overbevist om, at den kærlighed, som evangeliet taler om, er kærligheden til alle og enhver, en kærlighed som rækker ud over kærligheden til ens venner. Det er en kærlighed, som befrier mennesker fra alle arter af lænker.

Denne kærlighed drev mig i 2008 til at drage ud til mine søstre og brødre i staten Odisha, da de på det tidspunkt led under grusomme forfølgelser. Hundredvis af kristne blev dræbt, over 1500 kirker blev ødelagt og titusinde mennesker blev fordrevet. Alle var bange for at tage dertil. Men

jeg fornemmede en stemme i mig, som opfordrede mig til at være ved de nødlidendes side. Jeg hørte Kristi ord sige: "Det er mig, der bliver forfulgt i Odisha". Jeg besluttede mig for at tage dertil og at bistå mine brødre og søstre, gennem hvem Kristus blev forfulgt. Det bragte mig i fare for selv at blive dræbt. Raphael Cheenath, daværende ærkebiskop i Cuttak-Bhubaneswar, frarådede mig at besøge stedet. Da jeg ankom til hans hus den 16. december 2008 tidligt om morgenen, var han ikke glad for at se mig. "Er du kommet for at blive dræbt?" spurgte han fuld af bekymring. Sådan tænkte jeg ikke på det. Når vi elsker andre og vil befri dem for deres forskellige former for lænker, går vi dertil hvor Jesus selv gik.

Også i andre områder af Indien betaler præster og søstre med fængsel eller med deres liv, når de står op for retfærdighed og for evangeliet. Disse stærke bærere af det glade budskab, som har været vores venner og vores samtidige, viser mig den retning, jeg bør gå for at forkynde evangeliet.

*Sr. Christin Joseph,
Lærerinde og arbejder for små
kristne samfund*

**VI GØR OPMÆRKSOM PÅ,
AT MISSIO HAR FÅET NYT
MOBILEPAY NUMMER**

57 577

**STØT OS OG HJÆLP OS MED AT
HJÆLPE BØRN**